

Een allerliefste moordenaar

Colofon

ISBN: 978 94 6365 710 5

1e druk 2024

© 2024, Frans van Duijn

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk: Evelien Veenstra

Vormgeving omslag: Charlotte Lokin

Beeld omslag: Shutterstock

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Een allerliefste moordenaar

Frans van Duijn



STOUTE KARNEMELK

Om zeven uur 's ochtends maakte Oscar Landeweer het ontbijt klaar voor Lizzy. Hij schonk uit voorzorg haar beker - die met Bert & Ernie - slechts voor de helft vol, want te vaak had hij haar de karnemelk zien morsen en verwijten horen maken, iets dat frequenter gebeurde nu ze zwaardere medicijnen slikte. Dan was het 'niet doen stoute karnemelk!' of 'ophouden stomme karnemelk!' Soms schold ze de karnemelk zelfs uit voor 'dikzak'. Oscar zette de karnemelk terug in de koelkast en pakte het laatste plakje extra magere kaas. Daarna regelde hij een snee roggebroom, bestek en een pilsglas dat hij eveneens half vulde, dit keer met kraanwater. Het plakje kaas bleek tot zijn verrassing exact op de snee roggebroom te passen. 'Godsamme, je maakt hier wat mee,' mompelde Oscar gekscherend, terwijl hij alles rangschikte op het dienblad met Sneeuwwitje en de zeven dwergen. Na deze ordening nam hij een omvangrijke sleutelbos uit zijn broekzak, tien sleutels, waarvan de zwaarste op het slot van de medicijnkast paste. In deze kast lagen naast medicijnen ook de zorgdossiers van de cliënten en de roostermap, waarin iets stond dat Oscar nogal bezighield: vandaag, op dinsdag 19 juli 2005, had collega Mardsjanna Pamuk haar 'kantoor-dag', een dienst van half negen tot twaalf die ze hoofdzakelijk achter de computer in het kantoor-tje door zou brengen. Oscar wist dat ze straks kwam, maar toch checkte hij het voor de zekerheid nog een keer. Toen na haastig geblader haar naam in donkerblauwe inkt voor zijn ogen opdoemde werd hij meteen onrustig. Dit keer moet ik toch verder komen dan wat gezoen, dacht hij, een opwindende maar tegelijk ook frustrerende gedachte en voor de zoveelste keer

vervloekte hij Henk Oonk, die hen vorige week met zijn geblaas vanaf de wc zo wreed gestoord had.

Oscar pakte de box met medicijndoosjes uit de kast. Op elk doosje zat een pasfoto. Hij bekeek Lizzy's foto en zag ogen die verklaarden waarom ze geloofde dat de karnemelk bezielde was. In elk van de zeven doosjes zat voor een week aan medicijnen, een 'rol' witte plastic zakjes met zwarte lettertjes erop. Secuur scheurde Oscar langs de geperforeerde rand een zakje van Lizzy's rol af. Hij controleerde het opschrift. Er stond:

Mw. L. van Drunen
07:15 dinsdag 19/7/2005
Zonnedauw.
Apotheek Ravensteijn.

Depakine chr. 0.5 2
Lamictal 25 mg 1
Magn. Ox. 724 mg 1
Trileptal 0.6 1

Oscar maakt het zakje open en hield de vijf tabletten op zijn vlakke hand. Hij herkende ze aan hun vorm en kleur. Dit klopte. Zorgvuldig rangschikte hij de pillen in de rechterbovenhoek van het dienblad, vlak boven de muts van Dopey. In diezelfde medicijnbox, tussen de medicijndoosjes, stond een flesje van bruin glas met een schroefdoop. Op de buik van dat flesje zat een etiket met het opschrift 'Vitadruppels' en achterop zat een plakker met de ingrediënten van deze 'conditie-kruidenrupsels': berendruif, duivelsklauw, vuilboombast, stinkende gouwe en maar liefst vijfendertig pro-

cent alcohol. Oscar pakte het flesje, schroefde de dop los en hield het op zijn kop boven het glas water. Met elke schudbeweging vielen er twee à drie druppels in het pilsglas. Hij telde zachtjes tot vijftien. Langzaam kleurde het water vaalbruin. Zoals tijdens elke ochtenddienst schudde Oscar veertig illegale druppels op de palm van zijn hand, slurpte het heksenbrouwsel gulzig op, hoestte en zette daarna het flesje voorzichtig terug in de box. Nu naar Lizzy!

Met het dienblad liep Oscar door de gang van ‘Zonnedauw’, een gezinsvervangend tehuis van de Hartlief Stichting in Bergen, een villadorp nabij Alkmaar. Boven zijn hoofd hing een systeemplafond vol vochtplekken, links en rechts van hem lagen de kamers van de zeven bewoners. Hun namen stonden op de deuren: Eva Haster, Charles Mulder, Vicky Goudriaan, Fons Kleipool, Marinus van der Ee, Henk Oonk en Lizzy van Drunen. Oscars cowboylaarzen klikten op het linoleum en met elke klik dacht hij aan Mardsjanna. In het luiershok was het gebeurd, *of all places*. Daar raakten ze begin vorige week in gesprek, puur over werk, maar plots was er een stilte gevallen waarin ze elkaar recht aankeken. Nauwelijks drie maanden waren ze collega’s. Al die tijd had Oscar zijn sluimerende verliefdheid onderdrukt en bij haar had hij van warme gevoelens voor hem nooit iets gemerkt. Zij was altijd de stille, ijverige Mardsjanna. In een voor zijn doen gewaagde impuls had hij daar in het luierhoek zijn arm om haar heen gelegd, merkend dat zij net zo beefde als hij. Niet eerder was hij zo dicht bij die ogen geweest, pikzwarte ogen vol gloed, maar ineens had ze haar hoofd teruggetrokken en gezegd dat ze weer aan het werk moesten. ‘Ach toe... alsjeblijft,’ had hij zachtjes gesmeekt. Zijn hand was als vanzelf van haar schouder omlaag gegleden, naderde de welving

in haar bloesje en plots had zij zonder ook maar een woord te zeggen haar armen om zijn hals geslagen, zich gretig tegen hem aandrukkend. Oscar had blij verrast haar wangen gekust, haar lippen... en toen begon het geschreeuw van Henk Oonk en waren zijn kansen verkeken, want Henk had er op de wc een vreselijke bende van gemaakt. Natuurlijk had hij haar na die ochtenddienst proberen te bereiken, maar Mardsjanna nam haar telefoon niet op en zijn ácht sms-berichten bleven onbeantwoord. Had ze spijt? Was ze al bezet? Oscar had geen flauw idee.

Voor de deur van Lizzy's kamer, aan het eind van de gang, balanceerde hij het dienblad even op één hand. Zo had hij zijn andere hand vrij om aan te kloppen en de deur open te doen. Oscar gaf drie klopjes.

LEKKER STUK

‘Goeiemorgen Lizzy, heb je lekker geslapen?’

Als antwoord op Oscars vraag kwam er ontevreden gegrom vanonder het dekbed met Bert & Ernie-motief vandaan.

‘Hier is je ontbijt.’

‘Gaan we weer,’ klaagde ze. ‘Ik wil niet.’

Achter de deur van Henk Oonk, wiens kamer pal tegenover die van Lizzy lag, klonk een vreugdekreet. Oscar zette het dienblad op de grond voor Lizzy's bed en liep terug naar de gang, want die kreet was voor hem bedoeld.

Zoals altijd duwde Henk zijn kamerdeur met vaart open. En daar was hij weer met zijn vrolijke clownsgezicht, gekleed in een streepjespyjama vol vlekken. Henk droeg geruite pantoffels en spreidde zijn armen alsof hij van plan was om weg te vliegen, maar nee, hij vloog niet weg, hij kwam juist heel

dicht bij Oscar staan die zich gewillig liet omhelzen, ondanks de bedlucht die om deze cliënt heen hing. Hij klopte Oonk zachtjes op zijn rug. ‘Dag Henk, hoe is het?’

‘Goeh.’

‘Mooi zo,’ zei Oscar, waarop Oonk zich uit de omhelzing losmaakte en met zijn rechterhand aan zijn spaarzame haren trok. ‘Is vies,’ bracht hij uit. ‘Is vies.’

‘Inderdaad, Henk, je moet je haren wassen. Ik zal je straks helpen.’

Met handgebaren probeerde de man in pyjama Oscar te verleiden zijn kamer binnen te komen. Vermoedelijk waren er nieuwe foto’s van zijn nichtjes te zien of wenste hij aandacht voor de door uitzendkracht Xander opgepoetste wandelmarsmedailles. Of misschien wilde Henk voor Oscar op zijn elektronisch orgel spelen, wat hij met één vinger deed.

‘Nu niet, Henk,’ zei Oscar streng. ‘Ik moet eerst Lizzy helpen.’ Waarop hij resoluut Lizzy’s kamer weer binnenliep, de deur achter zich dicht trekkend.

Lizzy was inmiddels half overeind gekomen, trapte het dekbed van zich af en riep glunderend: ‘Goeiemorgen Henkie! Lekker stuk!’

De reactie vanaf de gang was onverstaaanbaar gebrabbel.

Oscar hurkte bij het dienblad en pakte het glas water en de vijf pillen. Lizzy keek hem aan. ‘Vandaag geld verdienen,’ zei ze. ‘Ik wil niet.’

Oscar hield haar het water en de pillen voor. ‘Hier, je medicijnen.’

Gehoorzaam stak ze haar hand uit. Oscar was niet verrast door Lizzy’s vuurrood gelakte nagels. Eerder die ochtend had hij in de overdrachtsmap gelezen dat collega Yvonne daar verantwoordelijk voor was. In haar kogelronde handschrift viel ook nog te lezen dat Lizzy door “teveel prikkels

zichzelf in haar linkerarm had gebeten.” Bovendien had de cliënt volgens Yvonne een *absence* gehad, een epileptische aanval waarbij Lizzy korte tijd bewegingsloos voor zich uit had gestaard.

Oscar legde de pillen op de palm van Lizzy’s hand.

‘Toe maar, Lizzy!’

Het meisje deed braaf wat van haar verwacht werd. Alle vijf de tabletten verdwenen met één handbeweging in haar door spasmen scheef getrokken mond, waarna ze het glas water aan haar lippen zette. Oscar wendde zijn blik af om haar concentratie niet te verstoren. Lizzy slikte en dronk het glas tot de bodem toe leeg.

‘Goed zo,’ complimenteerde Oscar.

‘Ben ik lief?’ vroeg ze.

‘Ja, je bent lief.’

‘Wie komt er vanmiddag?’

‘Yvonne.’

‘Leuk, gekke Yvonne.’

‘Ontbijt lekker, Lizzy.’

‘Dag schat! Dag poepie! Kom je me straks halen?’

Oscar gaf een ernstig knikje en deed de deur zachtjes achter zich dicht.

Uit de badkamer, eveneens aan de gang gelegen, klonk het geluid van een badkuip die vol water stroomt. De deur van deze zeer ruime badkamer, zeker vijf bij tien meter, stond half open en Oscar zag dat Henk rechtop in het bad zat. De spiernaakte man trok aan zijn haren en gebaarde dat Oscar naar hem toe moest komen.

‘Ik kom al, Henk.’

Oscar liep de badkamer in. Uit de kast pakte hij een handdoek en een washandje, beide wit met een lichtblauw streepje.

Terwijl uit de beveiligde kraan het water de badkuip in bleef stromen, hield Henk het hem aangereikte washandje krampachtig voor zijn ogen. Toen even later de shampoo uit zijn haren was gespoeld trok Henk zelf de stop uit het bad. Oscar keek op zijn horloge. Hij lag achter op schema. Haastiger dan anders hielp hij Henk met afdrogen. Henks pyjama ging in de wasmand en voor de manshoge badkamerspiegel hielp Oscar hem in zijn ochtendjas, waarbij Oscars blik op zijn eigen spiegelbeeld viel. Wat zag Mardsjanna straks? Zij zou een magere man in een jeans met brede pijpen zien, met daarbovenuit de rand van een Björn Borgonderbroek. De mouwen van zijn zwarte overhemd waren hoog opgerold, zodat zijn redelijk ontwikkelde biceps goed te zien waren. Zijn kastanjebruine haar was helaas dun en zijn groene ogen stonden ondanks de vitadruppels vermoeid. Maar al met al had hij een vriendelijk, knap gezicht, misschien dat de neus iets te fors was. Dat zag Mardsjanna straks, maar wat zag hij zelf? Oscar keek een gast van dértig in de ogen die goed was in het missen van kansen, zeker als het om vrouwen ging. Hij zag ook een gesjeesde geschiedenisstudent die via een uitzendbureau in de gehandicaptenzorg was beland en al jaren aan een historische roman schreef, een project dat dreigde te mislukken door *writer's block* waarbij zinnen doodliepen en ideeën wegwaaiden. Deze ramp mengde zich ook nog eens met een recente relatiebreuk, vandaar die soms sceptische blik in z'n ogen. Oscar liep weg van de badkamerspiegel. Piekeren, wist hij inmiddels, was zinloos. Bovendien moest hij verder met zijn pupillen. Hij stuurde Henk naar zijn kamer en klopte op de deuren van de andere bewoners, zette ze half open en riep: 'Wassen en aankleden, dames en heren!' Oscar bleef het grappig vinden om te zien welke uitwerking het woord 'dame' op Eva had, een cliënte met Down van

dik in de veertig met een passie voor Frans Bauer, orka's en Flipper. Ze stormde in haar nachtpon de gang op. 'Ben ik dame?' vroeg ze voor de zoveelste keer ongelovig.

'Jij zeker!' riep Oscar.

'Dankie! Ik ben dame!' jubelde ze, terwijl ze haar kamer weer binnenging.

Anders was het met Vicky, een meisje van twintig dat tot voor kort de haren uit haar hoofd trok en gras uit de tuin at. Ze liep met haar slaperig gezicht de gang op en klampte Oscar aan. 'Het is vandaag dinsdag, hè?' vroeg ze met haar temerige stem.

'Jazeker, Vicky, ga je maar wassen en aankleden. Dan kunnen we ontbijten en daarna ga je naar je werk.'

'Wie komt vanmiddag?'

'Yvonne. Ga je maar snel wassen.'

'Wie komt morgen?'

'Dat vertel ik je straks wel. Eerst wassen en aankleden, Vicky!'

'Kom jij volgende keer ook?'

'Jazeker, ik ga heus niet weg.'

'Ben je niet boos op me?'

'Nee, hoor, echt niet, ga je maar wassen en aankleden.'

'Jij bent leiding, hè?'

'Absoluut. Ik ben leiding!'

Vicky verdween in haar kamer, waar een wand was volgeplakt met haar zeer gedetailleerde tekeningen van NS-treinen.

Oscar keek weer op zijn horloge. Waarom had ze niks van zich laten horen? Dat zou straks zijn eerste vraag aan Mardsjanna zijn. Nu snel Charles en Fons helpen met wassen en scheren. Eerst 'deed' hij Charles, wiens voeten er weer slecht aan toe waren. Met rubber handschoenen aan

wreef Oscar Lanette-crème op zijn tenen en hielen, nadat hij ze eerst had gewassen en zeer grondig afgedroogd om eczeem of erger te voorkomen. De vuurrode puist in Charles' knieholte kreeg een beurt met betadine-zalf, waarna het was- en scheerritueel volgde. Charles was in de loop der jaren zo getraind, dat hij bij het scheren als vanzelf zijn huid tussen neus en bovenlip strak trok. 'Goed zo, Charles,' complimenteerde Oscar hem, terwijl hij het scheerapparaat routineus over de stoppels liet gaan. Als in een film kwamen opeens Mardsjanna's wangen voorbij, zacht en koel. Tegelijk gingen zijn gedachten naar zijn ex Jasmijn die onlangs zijn hart had gebroken. Haar vel, dacht Oscar wrokkig, verhiel zich tot Mardsjanna's huid als jute tot kasjmier, de *bitch*, de... Nee, niet doen, hield Oscar zichzelf voor, niet tobben, niet meer wrokken, kom op, tempo maken, klaar was Charles, nu Fons! In een flits zag hij op zijn horloge dat het al ruim half negen was geweest. Mardsjanna was altijd op tijd, toch? Ze was een pietje-precies. Kwam ze soms niet opdagen? Shit, wat...

Klap!

Daar sloeg de zware buitendeur.

LEEG HART

Oscar was in de kamer van Fons aan het werk. De deur stond half open en met zijn scherpe gehoor hoorde hij hoe Mardsjanna haar jas aan de kapstok hing. Hij gokte dat ze daarbij naar het 'pictobord' in de vestibule keek, een magnetisch bord waarop kaartjes met pictogrammen waren bevestigd, gecombineerd met pasfoto's van cliënten. Hier was in simpele beeldtaal het ochtendprogramma van de bewoners afgebeeld. In de linker bovenhoek van dit bord hing even-

eens een foto van de begeleider van dienst, *zijn* foto, in 2004 geschoten op een zonnige dag in april, nu dik een jaar geleden. Jasmijn had hem gemaakt en zijn blik in de lens ‘woest zacht’ genoemd, wat best wel klopte. Vervolgens hoorde Oscar Mardsjanna’s voetstappen en het geluid van de openzwaaiende deur van het kantoortje. Direct tegenover de ingang van Zonnedauw lag het kantoortje en dat ‘tje’ was op z’n plaats, want het was klein. Er was net genoeg plek voor een bureau, een stoel en een kast voor dossiers en zorgverslagen. Oscar hoorde zijn collega mappen in de kast zetten. Even later begon de computer te zoemen en piepten de stoelwielletjes. Ach, wat verlangde hij naar haar gezelschap, maar eerst moest hij Fons ‘doen’, een grote vriendelijke reus die zich gelukkig makkelijk helpen liet. Met een washandje verwijderde Oscar vlug-vlug de kwijlresten rond Fons zijn mond, waarna hij ook deze cliënt bij de wasbak met water en zeep te lijf ging. Als slotakkoord strooide hij antizweetpoeder in de reuzenschoenen, spul dat verrassend goed werkte. Tijdens dit laatste klusje knoopte hij (precies volgens het zorgplan) een gesprek met Fons aan over wat zijn ‘poppetjes’ werden genoemd: drie wc-rollen waarop Fons uit tijdschriften geknipte gezichten van popzangeressen had geplakt. Deze wereldberoemde gezichten had de cliënt gecombineerd met de lijfjes van Kwik, Kwek en Kwak, door hem uit de *Donald Duck* geknipt. De bovenlijven van de neefjes van oom Donald waren gehuld in inktzwarte coltruien, die fel afstaken tegen de witte onderlijfjes en oranje eendenpoten. Deze drie door Fons geknutselde fabeldieren, driekwart eend en één kwart vrouw, stonden naast elkaar in een open schoenendoos bij zijn bed, hun ‘thuis’ volgens Fons. ‘Hoe is het met je meiden, Fons?’ vroeg Oscar, terwijl hij naar de beeltenissen van Madonna, Christina Aguilera en Laura Lynn knikte.

‘Goed, mannetje,’ giechelde Fons.
‘Geen ruzie?’
‘Nee.’
‘Niemand weggelopen?’
‘Nee, hi, hi.’
‘Wie neem je straks mee naar je werk?’
‘Alle drie.’
‘Nee, Fons, je mag er maar eentje mee naar je werk nemen. Anders wordt het te druk.’
‘O ja.’
‘Alleen naar mamma mag je alle drie de meiden meenemen. Goed, wie neem je mee naar je werk?’
‘Eh... Madonna.’
‘Goeie keus, ik vind haar het leukst. Kijk, hier staan je schoenen en daar liggen je schone kleren. Kleed je maar netjes aan. Ik zie je straks aan de ontbijttafel.’
Nu wilde Oscar zo snel mogelijk naar het kantoortje, maar op de gang werd hij opgehouden door een geagiteerde Vicky. Met haar haarborstel in de hand versperde ze hem de weg.
‘Zitten er geen beesten op mijn borstel, Os?’
‘Nee hoor, ik zie niks.’
‘Jij moet het controleren. Jij bent leiding.’
Oscar wierp nogmaals een blik op de borstel. ‘Helemaal schoon, Vicky. Ga maar naar je spiegel om je haar te borstelen.’
‘Ik vind beesten eng!’
‘Er zitten geen beesten op, Vicky! Ga naar je wastafel, nu!’
En daar ging ze.

Mardsjanna’s haar was zo zwart en glanzend dat het nat leek, ook haar halvemaanvormige wenkbrauwen hadden dat nat-

te. Zoals altijd droeg ze veel make-up. Kaarsrecht zat ze op de stoel met haar blik aan het beeldscherm geplakt. Oscar stond in de deuropening. Hij spande zijn spierballen aan, maakte zich een slagje breder.

‘Hoi,’ zei ze, terwijl ze iets op de computer begon te tikken.

‘Hoi, je...’ Oscar aarzelde.

‘Ja?’ Ze stopte met tikken, draaide zich op de kantoorstool naar hem toe en keek hem aan. Meteen voelde Oscar de macht die ze over hem had.

‘Je... je,’ stotterde hij, ‘je was laat.’

‘Ja, Boris hield me op.’

Boris Bout, de psycholoog, een goed gebouwde vijftiger met een wipneus en de witste tanden die Oscar ooit had gezien.

‘O, hij is er vroeg bij.’

‘Ja, hij wilde op twee de rapportages liever zélf inzien. Ook had hij nog een gesprekje met Jerry en Jacob in de planning.’ Met ‘op twee’ bedoelde Mardsjanna de bovenverdieping van Zonnedauw, die was ingericht voor vier zogeheten SGLVG’ers, Sterk Gedragsgestoord Licht Verstandelijk Gehandicapten. Oscar had ruim een jaar ‘op twee’ gewerkt, maar dat was hem slecht bevallen door met name het gedrag van Jerry, wiens stoornissen alleen maar erger leken te worden. Oscar had tijdens dat jaar zo’n bloedhekel aan hem gekregen, dat hij bang was zich niet meer in te kunnen houden, deze cliënt te willen sláán.

‘Juist,’ zei hij. ‘Boris wil het liever zelf doen.’

‘Ja, ja,’ verzuchtte ze.

Er viel een stilte, een gespannen stilte. Oscar wilde die spanning breken door haar zonder omwegen te vragen waarom ze hem had genegeerd, maar hij durfde niet, ineens was hij zijn moed kwijt.

‘Wat vind je eigenlijk van Boris z’n aanpak?’ vroeg hij, een

vraag waar hij meteen spijt van had, want wat wist een juniorbegeleider, nog maar net van de opleiding, van complexe psychologische vraagstukken?

‘Ik weet niet wat ik daarvan moet vinden,’ antwoordde ze. ‘Maar die man heeft een leeg hart, dat weet ik wel.’

‘Huh, hoe bedoel je?’

‘Achter al die praatjes van Boris, zie je het niet, die leegte?’

‘Nou, nee,’ antwoordde hij. ‘Dat zie ik eerlijk gezegd niet.’

‘Je bent naïef.’

‘Dank je.’

‘Pfff, en die neplach van hem. Zijn ogen lachen niet mee.’

In háár ogen zag Oscar een hard, helder vonkje schitteren.

‘En dan die arrogantie!’ snibde Mardsjanna.

Goed, dacht Oscar, de glimlach van Boris was inderdaad nogal zelfvoldaan en zijn meningen waren soms scherp als messen, maar het ging hier dus wel over een gepromoveerd academicus met wie hij het uitstekend kon vinden. *Doctor Boris* behandelde hem zelfs met respect vanwege zijn historische roman in wording - Boris wist niets van Oscars *writer's block* - en zijn columns in de *Klik*, het vakblad voor begeleiders in de verstandelijk gehandicaptenzorg.

‘Maar wat wilde je zeggen, Oscar? Wat wilde je écht tegen me zeggen?’

Nu kon hij er niet meer onderuit. Oscar raapte al zijn moed bij elkaar en vroeg: ‘Waarom reageerde je niet op mijn berichten?’

Shit, hij had zijn misnoegen luchtig willen laten klinken, maar het klonk als de klacht van een verlaten ex.

‘Lieve Oscar,’ verzuchtte Mardsjanna. ‘Ik wil buiten het werk geen contact met je, ik wil geen relatie of zo.’

Deze laconiek uitgesproken woorden kwamen hard aan bij Oscar.

‘O?’ wist hij uit te brengen.

‘Ik ben niet van de relaties, ik wil gewoon wat spanning op de werkvloer. *That’s it*. Jij toch ook, hoop ik?’

‘Nou,’ aarzelde hij. ‘Ik...’

Weer bleven de woorden als een graat in zijn keel steken.

‘Ja?’

Oscar staaarde naar de kapstok. Daar hing haar jas tegen de zijne. Haar jas was van zwart kunstleer met van dat witte, krullerige nepbont op de kraag. Zijn jas was een trainingsjack van Adidas, een jeugdige vermomming voor een dertigjarige, gekocht voor een boterzacht prijsje van zijn broertje Mick die met groot succes handelde in sportieve schoenen en merkkleding, onder meer onderbroeken van Björn Borg.

‘Kom op collega Oscar, spreek je eens uit!’ commandeerde ze zachtjes.

‘Nou...’

Verder kwam hij niet.

‘Ik vind jou gewoon lekker, Os.’

‘O.’

Nou en *o*, meer had hij haar niet te melden, terwijl hij des te meer dacht. Oscar wilde namelijk zielsgraag wél een relatie. Hij verlangde er juist naar dat er thuis in zijn gezellige huurflatje vol boeken iemand op hem zou wachten, iemand die bij hem zou blijven in voor- en tegenspoed, iemand die hij in deze keiharde en knotsgekke wereld kon vertrouwen, wát er ook gebeurde.

‘Ik vind je *lekker*,’ herhaalde ze. ‘Is dat niet genoeg?’

Háár glimlach was niet gemaakt, hij was warm, net als de klank van haar stem die zijn oren streelde.

‘Trouwens,’ ging ze voortvarend door. ‘Ik lieg een klein beetje, want ik vind je niet alleen maar lekker. Het bevalt

me ook erg wat je tegen Vicky en Lizzy zegt als je denkt dat niemand anders je hoort.'

Oscar voelde dat hij een kleur kreeg, het rood van schaamte en verbijstering. Meteen kwam zijn spraakwater weer op gang.

'Collega's afluisteren is niet netjes, Mardsjanna,' zei hij scherp. 'Ach, zo leer je de mensen kennen,' was het doodkalme antwoord.

'Dat vind ik niet normaal, hoor.'

'Heilige Oscar,' zei ze met een ernstig gezicht.

'Maar je wilt dus sowieso geen relatie?'

'Nee, ik wil alleen blijven.'

'Hoezo?'

'Vind ik het fijnst.'

Zou ze, dacht Oscar, al haar liefde al verbruikt hebben? Was het op? Had iemand haar vernederd, verraden, vertrapt? Oscars gedachten gingen naar Jasmijn. Hoe hij kapot ging toen ze hem dumpte, want zo kun je het wel noemen als iemand per sms de liefde opzegt. Nog altijd kon hij geen weerstand bieden aan grimmige gedachten over zijn ex. Zij met haar functie bij die kutbank en die ánder, een zekere Sjoerd Redingius, een ouwe zak van *vijftig* die iets hoogs bij Unilever was, hoe kwam ze aan zo'n lul? En dan de door haar gekozen woorden in die sms, meer cliché kon haast niet: de koek is op, het boek is uit, het glas is leeg, dat soort bullshit schreef ze écht! Natuurlijk ging het in werkelijkheid om heel andere dingen: zijn parttime baantje in wat ze een 'gekkenhuis' noemde en zijn 'kansloze boek' dat volgens haar nooit een cent zou opbrengen... de vuile...

'Os! Os!' De temerige stem van Vicky klonk over de gang. Daar kwam ze de hoek al om. Haar lichaam helde sterk voorover. Ze snelde recht op hem af. 'Os!'

Oscar positioneerde zich op de drempel van het kantoor-
tje, met zijn rug naar Mardsjanna.

‘Wat is er, Vicky?’

‘Os! Ben ik nou een man of een vrouw?’ Ze wachtte het
antwoord niet af. ‘Een vrouw, hè?’

‘Dat klopt, Vicky, je bent een vrouw. Ga maar naar je ka-
mer om je make-up op te doen. Ik kom er zo aan.’

‘Rode lippenstift en blauwe oogschaduw, hè?’

‘Precies, Vicky, zoals altijd. Er is niets veranderd. Ga maar
naar je kamer om rode lippenstift en blauwe oogschaduw
op te doen.’

‘Dat mag ik zelf doen, hè?’

‘Jazeker, Vicky, zoals altijd. Er is niets veranderd. Ga het
maar doen, nu!’

‘Maar...’

‘Geen gemaar, Vicky, ik kom zo naar je toe!’

In zichzelf mompelend liep Vicky terug naar haar kamer.
Oscar draaide zich om naar Mardsjanna wier ogen strak op
het computerscherm waren gericht. Haar vingers tikten.
Zonder te groeten liep hij de gang op.

IN HET LUIERHOK

Had hij een blauwtje gelopen? Oscar wist het niet zeker. In
ieder geval moest hij weer aan het werk. Eerst hielp hij Lizzy
met douchen, waarbij ze samen haar lievelingsliedje zongen.

‘Helikopter, helikopter,

Mag ik met jou mee omhoog?

Hoog in de wolken wil ik wezen,

Hoog in de wolken wil ik zijn.